

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30.01.1979, sp. zn. 11 Tz 91/78, ECLI:CZ:NS:1979:11.TZ.91.1978.1

Číslo: 35/1979

Právní věta: Jízdu motorovým vozidlem za snížené viditelnosti se silně znečištěným čelným sklem a se silně znečištěnými světlomety, takže řidič má jen omezený výhled na vozovku, je třeba považovat za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona ve smyslu § 224 odst. 2 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 30.01.1979

Spisová značka: 11 Tz 91/78

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doprava, Ublížení na zdraví

Předpisy: 100/1975 Sb. § 18 ods. 1
§ 24 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 35/1979 sb. rozh.

Jízdu motorovým vozidlem za snížené viditelnosti se silně znečištěným čelným sklem a se silně znečištěnými světlomety, takže řidič má jen omezený výhled na vozovku, je třeba považovat za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona ve smyslu § 224 odst. 2 tr. zák.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 30. 1. 1979 sp. zn. [11 Tz 91/78](#).)

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 6. 1978 sp. zn. 1 T 200/78 a věc obviněného J. W. vrátil obvodnímu soudu pro Prahu 2, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 6. 1978 sp. zn. 1 T 200/78 byl obviněný J. W. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. proto, že dne 16. 2. 1978 kolem 18.00 hod. řídil v Praze 10 po tř. SNB osobní auto SPZ PZB 64-74 ve směru do vnitřního města a na křižovatce tř. SNB a Leningradské na vyznačeném přechodu pro chodce srazil chodce M. Š., nar. 1898, který přecházel vozovku z levé strany, na vozovku a způsobil mu těžkou újmu na zdraví.

Za to byl podle § 224 odst. 1 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody na osm měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu osmnácti měsíců. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený M. Š. s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal ministr spravedlnosti ČSR v šestiměsíční lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného. Namítá v ní, že obvodní soud pochybil, když skutek obviněného právně posuzoval jen podle § 224 odst. 1 tr. zák. a nikoli podle odst. 2 citovaného ustanovení. Z výsledků provedeného dokazování vyplývá, že příčinou dopravní nehody byla skutečnost, že obviněný v rozporu s ustanovením § 24 odst. 1 vyhlášky č. 100/1975 Sb., o pravidlech silničního provozu neměl vozidlo řádně osvětleno, protože světelné zařízení bylo znečištěno a rozhled na vozovku měl snížený i v důsledku znečištěného čelního skla. Proto přehlédl chodce, který vstoupil na přechod na zelené signální světlo a dokončoval přechod křižovatky. V důsledku toho došlo ke střetu vozidla s chodcem a k zranění chodce, které bylo správně posouzeno jako těžká újma na zdraví. Z toho stížnost dovozuje, že obviněný nerespektováním důležité povinnosti uložené podle zákona zavinil zranění poškozeného; skutek měl být proto posouzen též podle § 224 odst. 2 tr. zák. Stížnost dále vytýká, že účinná ochrana společnosti vyžadovala uložení též trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle § 49 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Z výsledků provedeného dokazování vyplývá, že křižovatka ulic tř. SNB a Leningradské byla v době nehody řízena světelnými signály. Ze správy Elektrosignálu v Praze plyne, že pro bezpečné přejití křižovatky má chodec 18 sekund času, když po 6 sekundách zhasne zelený signál, za dalších 12,6 sekundy se rozsvítí zelené signální světlo pro jízdu vozidel ze směru, odkud jel obviněný; předtím po dobu 3 sekund svítí signál žlutého světla. Poškozený počal přecházet vozovku na přechodu pro chodce na zelené signální světlo, nestačil však, jak vyplývá ze svědecké výpovědi svědka R. B., vozovku v daném intervalu přejít. Poškozený se pomalou chůzí již blížil k chodníku, když do něho narazilo vozidlo řízené obviněným a povalilo jej na vozovku. Obviněný uvedl, že se rozjel na zelené signální světlo a po projetí křižovatky spatřil poškozeného na krátkou vzdálenost před vozidlem. Reagoval strhnutím řízení doleva, přesto zachytil poškozeného pravým předním blatníkem a povalil jej na vozovku. V důsledku toho poškozený utrpěl zlomeninu levé stehenní kosti, zlomeninu kloubní jamky levé pánve, zlomeninu lopaty kosti kyčelní vlevo, tržnou ránu na bérce vlevo a odřeninou hlavy. V případě, že by poškozený byl v pracovním poměru, pracovní neschopnost by trvala po dobu několika měsíců. Při prohlídce vozidla řízeného obviněným bylo bezprostředně po nehodě zjištěno, že čelní sklo a světlomety vozidla byly značně znečištěny. Křižovatka byla v době nehody osvětlena veřejným osvětlením. Z tohoto zjištění obvodní soud dovodil, že obviněný porušil ustanovení § 18 odst. 1 vyhlášky č. 100/1975 Sb., o pravidlech v silničním provozu, a protože obvyklý způsob života poškozeného byl omezen delší dobu, posuzoval zranění poškozeného podle § 89 odst. 6 písm. ch) tr. zák. jako těžkou újmu na zdraví. Skutek obviněného proto právně posoudil jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák.

Právní posouzení skutku obviněného jen podle § 224 odst. 1 tr. zák. není v souladu se zákonem. Obviněný řídil vozidlo, které nesplňovalo podmínky uvedené v § 24 odst. 1 vyhlášky č. 100/1975 Sb., o pravidlech v silničním provozu, neboť i když bylo vozidlo osvětleno předepsaným způsobem, světelné zařízení bylo znečištěno do té míry, že nebylo účinné, aby zajistilo obviněnému dostatečný rozhled. Rozhled obviněného byl dále ztížen značně znečištěným čelním sklem, takže viditelnost byla podstatným způsobem omezena a vozidlo nebylo schopné provozu na veřejné komunikaci ve smyslu ustanovení § 87 odst. 2 vyhlášky č. 90/1975 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. V důsledku toho obviněný nezpozoroval poškozeného při přecházení vozovky na přechodu pro chodce, přestože poškozený se na vozovce pohyboval po dobu více než 18 sekund

(doba stanovená světelnými signály pro bezpečný přechod chodce na křižovatce), když v tomto intervalu nebyl vzhledem k věku schopen křižovatku přejít. Byl však dostatečně viditelný, jak to vyplývá z výpovědí svědků R. B., V. K. a J. S, kteří poškozeného pozorovali po delší dobu až do střetu s vozidlem. Poškozený vstoupil na přechod pro chodce na zelené signální světlo. Bylo proto povinností obviněného, vyplývající z ustanovení § 18 odst. 1 vyhlášky č. 100/1975 Sb., o pravidlech v silničním provozu, poškozeného jako chodce neohrozit. Porušení uvedených povinností má zpravidla za následek dopravní nehodu s následky na životě nebo zdraví lidí. Skutek obviněného měl být proto právně posouzen jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 2 tr. zák. a nikoliv jen podle § 224 odst. 1 tr. zák.

Dále se Nejvyšší soud ČR zabýval výrokem o trestu.